

Dopisy Jana Buly z cely smrti – PŘEPIS

Vážená rodina Krotkova, Vícenice č. 12, p. Mor. Budějovice

Jihlava 19. 5. 1952

Drahý švagře, sestro a všichni!

Nebylo mi dopřáno rozloučit se s Vámi osobně a proto používám této příležitosti, abych se s Vámi rozloučil. A píši také jak ostatním. Jako bych odjížděl někam do vzdálené země, odkud vím, že se nevrátím. Naposled zamávám šátkem a říkám poslední s Bohem.

První s kým se shledám a na které shledání se těším je tatínek. Zároveň s ním bude to strýček Karel a babička s dědečkem. A snad to je stejný osud jako při strýčkovi Karlovi, který když zemřel, ty sestřičko, začalas teprve mluvit. Snad i teď promluví Mařenka. Můj hrob bude neznámý. Vzpomínejte na mne při tatínkovi. Zůstal jsem Vám v mnohém dlužníkem. Budu Vám to hledět nahradit jinak.

Kéž Vás Bůh sílí a potěší! Věřím v jeho dobrotu i v jeho spravedlnost! Věřte také a pevně.

Kéž ti malí, kterým jsem byl kmotrem, vyrostou v takové jak v ně skládáte své naděje. Kéž jsou Vaší chloubou i radostí.

Buďte radostí i posilou mamince i sobě navzájem. Vyříd'te pozdrav mým kmotříčkům, tetičce v Třebíči a vůbec všem známým na něž bych nestačil popsat všechno abych je vyjmenoval.

Ještě jednou pozdrav statečné mamince, bratříčkovi a švagrové v Lukově.

Na všechny Vás jsem mnoho myslel, za všechny se modlil.

Bůh Vás opatruj a posiluj.

Loučím se s Vámi, všechny Vás v duchu líbám

a Vám žehnám!

Jan Bula

Vážený Pán Ladislav Völk, Lipník nad Bečvou, Losertova ul.

Jihlava 19. 5. 1952

Drahý bratře a švagrová!

Zasílám Vám všem poslední pozdravy.

Vzpomínky mé v této době patřili Vám častěji než kdy před tím. I na ty maličké myslím.

Na Vaše „nejhezčí děvče na světě“ i ty nejmenší, které jsem nepoznal.

Až tento dopis dostanete, bude ten, který takto vzpomíná, dívat se na Vás z jiného světa. Budu už s tatínkem, jehož poslední slova si často vzpomínám. Říkal: Ty musíš jít spát se mnou. Mé místo nebude vedle něho. A přece budu blízko strýčkovi Karlovi, který mne učil první kroky a zde v Jihlavě složil své kosti. Na mne vzpomínejte v Lukově u tatínka.

Měl jsem mnoho plánů, jak víš a stačí maličkost a je po všem. Ale nač nad tím lámat hlavu. Neptej se proč jsem to musel být právě já. Udělal jsem mnoho práce na kterou jiní mí předchůdci v Rokytnici potřebovali léta, aby ji nevykonali a já ji udělal za rok, snad proto, že jsem měl vyměřený jet tak krátký život. To mi dnes musí být jakousi útěchou.

Největší posilou je mi to, že jsem věrně sloužil Bohu až do konce. Člověk Boha nikdy dost nemiluje a to je jediné čeho musí litovat. Ty který prošels koncentračním táborem víš jakou silou je víra v Něho.

Já sám už ničím nemohu Tobě ani sourozencům ani mamince nahradit nic. Nezapomeňte na maminku žádný.

Vím, že bys čekal hodně víc, abych Ti toho napsal, když je to naposled, ale myslím, že to stačí. Připadá mi jakobych odjížděl do vzdálených končin, po kterých jsem snad ve snu toužil, vzdálených – odkud, až se vrátím, nenajdu nikoho známého. A protože vím, že návratu není, vím že Vy přijdete za mnou. Zase se shledáme, zase Vás obejmu ve světě novém, kde já už budu se známými čekat.

Vychovejte dobře své děti! Sami hleďte, aby shledání bylo skutečné a šťastné. Buďte s Bohem a na shledanou.

Loučí se s Vámi a líbá Vás

Váš Jenda.

Vážený Pan Jan Bula, Podmolí u Znojma

Jihlava 19. 5. 1952

Drahý strýčku a tetičko!

Loučím se se všemi známými a příbuznými a zasílám jim svůj poslední pozdrav. Jako ten, kdo odjíždí do dalekých končin – naposled mávám svým šátkem na rozloučenou.

Vzdávám Vám upřímné Pán Bůh zaplať za všechno co jste pro mne vykonali.

Bud'te šťastni.

Bud'te těšiteli maminky i mých sourozenců. Netušil jsem že jim způsobím takovou bolest. Útěchou nechť je jim i Vám víra ve šťastné shledání se mnou a s těmi našimi drahými, kteří nás na věčnost předešli.

Bud'te s Bohem a na shledanou.

Líbá Vás

Váš Jan Bula

Veledůstojný Pán P. Cyril Bojanovský, kons. rada, Lukov, p. Mor. Budějovice

Jihlava 19. 5. 1952

Pane rado!

Považoval bych si za neodpustitelné, kdybych Vám nevyslovil a nevyjádřil svůj poslední pozdrav.

Vy jste dal mému životu mnoho. Rád na to všechno vzpomínám! Pán Bůh vyměřil mi krátký život. Ale věřím, že nebyl nadarmo. Těší mne dnes, že jsem mu sloužil a že jsem Jeho služebníkem zůstal až dokonce. Odcházím s ním smířen. Těším se na oddech a na shledání se všemi těmi, kteří mne na věčnost předešli. Můj patron neměl delší život než já, a v jeho osudu se mnou tolik společného.

Mnoho bylo mýt plánů, ale všechny byly podmíněny vůlí Boží. Ani ten nový oltář už asi nebude. Na něj jsem věnoval všechny intence ještě neodsloužené a uložené v družství. Jak jsem se na to všechno těšil. A zatím můj oltář nebude v Rokytnici.

Zítřka až tento dopis dostanete já už budu mít pomodlen svůj žalm Nyní propouštíš Pane i Požehnaný. Děkujte Pánu Bohu za to!

Buďte těшитelem pane rado mamince i mým sourozencům – a mým rodákům vyřidte i můj poslední pozdrav.

Mé myšlenky jsou sice neurovnané, ale vcelku svědčí o mém vyrovnání. Spoléhaje cele na spravedlnost Boží, loučím se s Vámi a za vše vyslovuji upřímné Pán Bůh zaplať!

Vzpomínám stejně i na slečnu a všechny její práce a starosti pro mne.

Věřím, že na mne nezapomenete po čas Vaší pozemské pouti a pak na šťastnou shledanou!

Loučí se a vzpomíná

Váš Jan Bula

Slečna Ludmila Kolářová, Rudíkov u Vel. Meziříčí

Jihlava 19. 5. 1952

Slečno,

Zasílám i Vám poslední svůj pozdrav! Vy sama víte, že cesta, kterou jsem šel nebyla cestou schůdnou, ale často s trním a hloží. Pracovala jste pro mne věrně a proto považuji za svou povinnost vyslovit Vám za všechno upřímné Pán Bůh zaplať. Nemohu Vás odměnit jiným. Vzpomínal jsem i na Vás často. Vzpomínal jsem na Vaše doma. V duchu jsem záviděl Vaším rodičům jejich požehnaný věk. Co všechno bych já za ta léta vykonal? Byl mne vyměřen věk krátký. Sv. Jan Křtitel, můj patron, měl stejný!

Odejdu usmířen s Bohem a jako já jsem vzpomínal na všechny mne svěřené, kéž oni vzpomínají i na mne. V duchu jim i Vám žehnám a vzpomínám.

Přeji Vám i všem hodně zdraví a spokojenosti a jednou šťastné shledání.

Váš

Jan Bula

Vážená rodina Hádlíkova, Němčičky č. 155, p. Velké Pavlovice

Jihlava 19. 5. 1952

Draný strýčku, tetičko a všichni příbuzní.

Zasílám Vám svůj poslední pozdrav!

Jako každý, kdo se chystá na dalekou cestu, rád se ohlédne zpět, aby ještě naposled zamával šátkem na rozloučenou, činím tak i já.

Pán Bůh zaplať za všechno, co jste pro mne vykonali. Snad v mnohém zůstal jsem Vám dlužníkem. Budu se snažit nahradit Vám to jinak. Vzpomínejte na mne v dobrém. Již nebudu moci nikdy k Vám přijet a přece věřím, že se na Vás budu moci dívat. Buďte všichni vespolek šťastni. Přeji Vám hodně zdraví a spokojenosti. Vám všem, kteří jste mi byli tak milí.

Ještě naposled Vás všechny v duchu líbám a s Vámi se všemi se loužím ve víře na šťastnou shledanou.

Váš

Jan Bula